

Arrest

nr. 255 669 van 7 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat S. SAROLEA en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekende partijen, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 30 maart 2019 België binnen met een paspoort zonder visum en verzoeken op 4 april 2019 om internationale bescherming. Op 28 januari 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van hen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die de volgende dag aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

U, W. F. R. E. (...), verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 08 maart 1989 in Bogota (Colombia). U bracht uw jeugd door in Ibague tot in 2007. In de laatste dagen van 2006 was bij een operatie van het Colombiaanse leger de rebellenleider 'El Venado' gedood in de boerderij van uw grootvader. Uw oom aan vaderszijde was informant van de Colombiaanse overheid, en het waren zijn inlichtingen die hadden geleid tot deze militaire actie. Drie of vier dagen na deze legeroperatie kreeg uw grootvader een ultimatum van de guerrilla dat heel zijn familie moest verdwijnen, zo niet zouden jullie worden vermoord.

Uw familie verliet Ibague en trok naar de hoofdstad alwaar u in 2009 een diploma behaalde in import/export. Tijdens uw studies leerde u uw huidige echtgenote kennen. U bent op 24 maart 2018 getrouwd met D. M. G. T. (...) en jullie hebben samen drie minderjarige kinderen die zich bij jullie in België bevinden.

Na uw afstuderen werkte u enige tijd in een callcenter. In 2011 richtten uw ouders samen met uzelf en uw zus een bedrijf op dat zich specialiseerde in import en export van goederen. U en uw vader bekommerden zich om het contact met de klanten en de administratieve procedures wat betreft vergunningen en belastingen. Uw zus was verantwoordelijk voor de boekhouding en facturatie, en uw moeder was eigenlijk een stille vennoot die niet werkte in het bedrijf. Uw echtgenote was aan de slag bij een reisagentschap.

In juni 2014 werd uw oom A. R. M. (...) doodgeschoten in een bus niet ver van Ibague. Uw oom had de bedreigingen van de guerrilla naast zich neergelegd en is door hen vermoord.

Op 18 mei 2017 werd uw vader veroordeeld als mededader van drugssmokkel. Vanaf 24 juli 2017 zat hij in de gevangenis Choconta. In november van datzelfde jaar kreeg u voor de eerste maal een verdacht telefoontje van iemand die vragen stelde over uw bedrijf en de exportprocedure. Dezelfde persoon belde in januari 2018 opnieuw en stelde vragen over de export van farmaceutische producten. Omdat hij zich terughoudend opstelde en niet eens zijn naam wilde zeggen, schiepte u hem af met de mededeling dat u in die omstandigheden niet van dienst zou kunnen zijn. In april 2018 kreeg u een oproep waarin duidelijk werd gemaakt dat men verwachtte dat u hetzelfde soort exportprocedure zou regelen als uw vader had gedaan. U haakte in en maakte prompt een afspraak in de gevangenis om uw vader uit te horen over wat hij wist over deze telefoontjes. Uw vader vertelde u toen voor het eerst waarom hij zich had ingelaten met een drugsbende: in 2011 werd uw vader benaderd door iemand van een dissident front van de FARC. Van uw vader werd geëist dat hij zou meewerken aan het verscheppen van drugs, als boete voor zijn rol in het uitschakelen van de leider 'El Venado' van hun dissidente FARC-groepering in 2006. Indien hij weigerde, zou heel zijn gezin vermoord worden. Uw vader had dus geen andere keus dan te doen wat hem gezegd werd. Uw vader drukte u op het hart om niet te doen wat hij had gedaan, omdat u mogelijk ook in de gevangenis terecht zou komen. Evenmin leek het hem een optie om naar de politie te stappen. Om de overige familieleden alsook uw vrouw en kinderen te beschermen, zou u voorzorgsmaatregelen moeten nemen: uzelf verborgen houden thuis, niet meer op kantoor verschijnen, en de openingsuren van de firma aanpassen.

Eens u te weten was gekomen van wie de verdachte telefoontjes kwamen, begon u daadwerkelijk van thuis uit te werken en verplaatste u zich slechts sporadisch naar het werk. Om uw vrouw niet te verontrusten hield u verborgen wat er aan de hand was. U nam geen oproepen meer aan van privénummers. Gedurende twee maanden kwamen er veel zulke telefoontjes, die u gewoon negeerde.

Op 31 augustus 2018 boekte u voor heel uw gezin een reis naar Europa voor het voorjaar van 2019.

In september 2018 nam u toch een keer op toen u werd opgebeld door iemand met een anoniem nummer. De persoon aan de andere kant van de lijn wist dat u bij uw vader was geweest en zei dat u nu wist wat u te doen stond. U weigerde nadrukkelijk om mee te werken en haakte in. Vervolgens werd u zo bang dat u het huis niet meer uitkwam, en uitstapjes met de familie waren ook uit den boze. In oktober 2018 kreeg u opnieuw telefonisch te horen dat u de opdracht moest aannemen, anders zou er uw vrouw of kind iets overkomen. U zei opnieuw dat u het niet wilde doen, waarop u de kans kreeg aangeboden om zich vrij te kopen door 10 miljoen pesos (= ongeveer 2866 euro) te betalen. U greep deze kans met beide handen. Dat geld had u evenwel niet zomaar liggen. In november 2018 vertelde u voor het eerst aan uw vrouw wat er aan de hand was. Zij was uiteraard op de hoogte dat uw vader in de gevangenis zat vanwege drugshandel, maar ze wist niet wat er precies was gebeurd. Nadat u had uitgelegd dat jullie werden bedreigd en 10 miljoen pesos nodig hadden, besloten jullie dat er op haar

naam een lening bij de bank zou worden afgesloten om jullie belagers mee af te kopen. Later die maand werd de lening goedgekeurd door de bank, en toen u op 01 december 2018 werd gebeld om te vragen of u het geld had, kon u dat dan ook bevestigen. Volgens instructie begaf u zich met het geld naar een tearoom in de wijk Usme waar u het geld moest afgeven aan een onbekende vrouw.

Daarmee waren uw problemen evenwel niet van de baan, want in januari 2019 kreeg u alweer telefoon waarin werd gezegd dat u nog eens tien miljoen pesos moest betalen. U weigerde dat verontwaardigd, zei dat u het geld niet had en dat u naar de politie zou stappen. Als antwoord werden u beledigingen toegeslingerd en u kreeg te horen dat uw belagers wisten waar uw vrouw werkte en waar uw kinderen op school zaten.

De stress en onzekerheid wogen zwaar op uw vrouw, die op 04 februari 2019 ontslag nam op haar werk. Jullie trokken vervolgens naar Medellin, waar jullie bij familie van uw vrouw konden logeren. Op 26 maart 2019 keerden jullie dan terug naar Bogota ter voorbereiding van jullie vertrek naar Europa. Op 29 maart 2019 verlieten jullie met het vliegtuig Colombia en reisden naar België, waar jullie toekwamen op 30 maart 2019. Op 04 april 2019 dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in.

U vreest bij terugkeer naar Colombia te zullen worden gedood door leden van een dissidente FARC-groepering.

Ter ondersteuning van uw relaas hebt u volgende documenten neergelegd: uw paspoort en de paspoorten van uw partner en jullie kinderen, uw eigen identiteitskaart en die van uw partner en kinderen, uw eigen geboorteakte, de geboorteakte van uw partner en de geboorteaktes van jullie kinderen, een huwelijksakte, het vonnis in de rechtszaak tegen uw vader, de overlijdensakte van uw vader, een dossier van de Kamer van Koophandel over jullie familiebedrijf, eigendomsaktes, reisdocumenten, een document van de bank over een lening, een document van het werk van uw vrouw, en diverse mediaberichten. Op 28 september 2020 en op 02 oktober 2020 liet u via uw advocaat twee brieven met opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud toevoegen aan het dossier.

Nadat u Colombia hebt verlaten is uw vader in juni 2019 vrijgelaten uit de gevangenis. Op 12 augustus 2019 overleed uw vader aan een hartstilstand.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een actuele persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Om te beginnen dient te worden vastgesteld dat u niet verder komt dan blote beweringen wanneer u vertelt over de beweerde gebeurtenissen die zouden hebben geleid tot uw vertrek uit Colombia. Daar waar u ettelijke documenten hebt neergelegd betreffende jullie identiteit en nationaliteit, de veroordeling van uw vader, het bestaan van een import/export familiebedrijf en de dood van rebellenleider 'El Venado' in 2006, legt u geen enkel overtuigingsstuk neer ter staving van uw vluchtrelaas. Evenmin beschikt u over enig officieel document dat zou ondersteunen dat u ooit hulp of bescherming hebt gezocht in Colombia. In dat verband wijst het CGVS er op dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen wanneer de mogelijkheden tot het verkrijgen van bescherming bij nationale overheden redelijkerwijs zijn uitgeput. U hebt niet aannemelijk gemaakt dat dit in casu zo is. U stelt integendeel zelf dat u nooit hulp hebt gezocht en baseert deze handelswijze op de vage en algemene stelling dat de politie toch geen bescherming biedt (CGVS, p.14, CGVS vrouw, p.12). Het spreekt voor zich dat u geen bescherming zou krijgen indien u daartoe niet de nodige stappen onderneemt. Uit uw verklaringen en de door u neergelegde documenten blijkt heel duidelijk dat de Colombiaanse politie en justitie verschillende leden van de groepering die u zegt te vrezen hebben gevat en veroordeeld tot

zware straffen. Dat u dus geen enkele poging hebt ondernomen om hulp of bescherming te zoeken, of u zelfs maar te informeren over de daartoe bestaande mogelijkheden binnen Colombia, ondergraaft reeds op ernstige wijze de door u beweerde nood aan bescherming.

Meer nog, terwijl u beweert dat de FARC-dissidenten over wie 'El Venado' het bevel voerde uw familie na diens dood in 2006 hebben verjaagd uit Ibague (CGVS, p.9), uw vader dwongen tot medewerking aan criminele activiteiten in 2011 (CGVS, p.8), in 2014 achter de moord op uw oom A. (...) zaten (CGVS, p.14-15) en uiteindelijk ook u begonnen bedreigen vanaf september 2018 (CGVS, p.8), schetsen de door u neergelegde documenten een ander beeld. Het CGVS betwist noch ontkent de berichten dat de Colombiaanse strijdkrachten op het einde van 2006 een operatie in Ibague uitvoerden tegen 'El Venado', waarbij deze laatste om het leven kwam. U maakt echter op geen enkele wijze aannemelijk dat uw familie naar aanleiding van dit incident werd bedreigd en daarom de regio moest verlaten. Dit klemt des te meer omdat u beweert dat 'El Venado' zijn laatste uren doorbracht op de boerderij van uw grootvader, en dat het Colombiaanse leger handelde op basis van de inlichtingen die een broer van uw vader zou hebben doorgegeven (CGVS, p.9). Bovendien stelt u dat uw grootvader een dreigbrief heeft ontvangen van de FARC-dissidenten (CGVS, p.10). Gezien de nauwe betrokkenheid van uw familie bij deze gebeurtenis, die ertoe geleid zou hebben dat jullie werden bedreigd met represailles en moesten vluchten naar Bogota, is het volstrekt niet aannemelijk dat u geen enkel document kan voorleggen waaruit zou blijken dat uw oom aan vaderszijde informant was van de Colombiaanse staat of dat hij en zijn familie omwille van zulke activiteiten als informant moesten vluchten uit hun herkomstregio. Overigens tonen de door u neergelegde documenten ook helemaal niet aan dat 'El Venado' werd gedood op een boerderij die toebehoorde aan uw familie. De eigendomsaktes hebben namelijk betrekking op vastgoed gelegen in de gemeentes Anzoategui en Ibague, en dit terwijl uit het krantenartikel blijkt dat 'El Venado' is overleden in de gemeente Dantas (zie Documenten 18,22). U legde niet eens eenduidige verklaringen af over wanneer jullie zouden zijn vertrokken uit Ibague: u situeert jullie overhaaste vertrek eerst in januari 2007, twee weken nadat uw grootvader de dreigbrief kreeg (CGVS, p.10), wat u even later wijzigt naar midden februari 2007 (CGVS, p.10). U laat op 29 september 2020 in uw opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud corrigeren dat u in januari 2007 uit Ibague zou zijn gevlucht (zie Document 23). Zelfs indien dat klopt, dient de urgentie van jullie vertrek in dat geval gerelativeerd te worden. Dat jullie drie à vier dagen na de dood van 'El Venado' reeds te horen kregen dat jullie moesten verdwijnen als jullie wilden blijven leven (CGVS, p.9), en toch pas midden januari 2007, of mogelijk zelfs in februari 2007 uit Ibague zijn vertrokken, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid of minstens de ernst van deze beweerde gebeurtenissen. De dood van 'El Venado' stond immers reeds in de krant op 24 december 2006 (zie Document 22). Dat uw familie na het ultimatum van de FARC nog enkele weken ter plaatse zou gebleven, wekt dan ook verwondering. Overigens kan hier worden aangestipt dat het ongerijmd lijkt dat de FARC leden van uw familie de schuld zou geven van de dood van hun leider, maar toch vrede zouden nemen met een vertrek uit de regio, zonder verdere represailles. Het gaat hier immers om een bijzonder zwaarwichtige beschuldiging aan jullie adres. U maakt dan ook niet aannemelijk dat jullie vertrek uit Ibague voortvloeide uit bedreigingen door een splintergroep van de FARC, wat uiteraard reeds de geloofwaardigheid van alle daaruit voortvloeiende problemen op de helling zet.

Verder doet u uitschijnen dat uw oom A. (...) slachtoffer werd van een gerichte moord door de guerrilla omdat hij het had gewaagd om naar een boerderij in Ibague te gaan (CGVS, p.14-15; CGVS vrouw, p.12). In het door u neergelegde krantenartikel staat nochtans dat uw oom werd doodgeschoten tijdens een overval, en dit in het bijzijn van verschillende getuigen die op hetzelfde ogenblik slachtoffer werden van deze overvallers (zie Document 22). Hieruit blijkt dus helemaal niet dat uw oom doelgericht werd opgespoord en vermoord door leden van de dissidente FARC-groepering van 'El Venado', maar wel dat uw oom slachtoffer werd van criminaliteit. De journalist heeft het over 'dieven', 'overvallers', en 'criminelen', maar rept met geen woord over FARC-dissidenten. U legt overigens ook geen enkel document neer waaruit zou blijken dat jullie in 2014 ooit naar politie of parket zijn gestapt om hen in te lichten over jullie vermoeden dat het ging om een koelbloedige moord door FARC-dissidenten, laat staan dat u enig element aanreikt dat zou aantonen dat deze dissidenten de moord op uw oom zouden hebben opgeëist, of op een of andere manier betrokken waren bij zijn dood. Dit versterkt het vermoeden dat u dit spijtige voorval thans probeert te doen passen in een volledig ander kader dan toen het zich voordeed.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat uw familie werd gevisieerd vanwege hun betrokkenheid bij de operatie tegen 'El Venado', quod non, kadert het in geen enkel logisch geheel dat de FARC-dissidenten in 2011 plots druk op uw vader zouden uitoefenen om deel te nemen aan hun drugshandel (CGVS, p.9,10). Opnieuw moet daarbij worden beklemdoond dat u geen enkel element aanreikt dat zou

ondersteunen dat uw vader onder dwang betrokken raakte in de drugshandel waarvoor hij werd veroordeeld, en niet uit vrije wil deelnam aan deze criminele activiteit. Indien leden van de FARC oprecht geloofden dat uw familie ervoor had gezorgd dat hun toenmalige leider werd geëlimineerd en dat jullie familie informatie doorgaf aan de Colombiaanse staat, hadden zij geen enkele reden om te geloven dat uw vader loyaal zou doen wat hem werd gevraagd, en alle reden om te denken dat hij hen zou verraden. Uit het door u neergelegde vonnis blijkt overigens dat uw vader werd veroordeeld voor een mislukte poging om drugs te verzenden. De pseudo-efedrine die hij als vitamine E door de douane loodste, werd immers daags nadien in Panama in beslag genomen. Uit uw verklaringen blijkt evenwel nergens dat de FARC-dissidenten nog van zich hebben laten horen nadat deze lading verloren ging. Het raakt in die omstandigheden dan ook kant noch wal dat deze groepering pas in 2018 opnieuw van zich liet horen, toen ze contact met u opnamen opdat u hen zou helpen om een nieuwe lading drugs te verschepen. Evenmin is het geloofwaardig dat het duurde tot in mei 2018 voor u ontdekte dat uw vader alleen had meegewerkt aan drugstrafiek om uw leven en dat van uw moeder en zus te beschermen. Het is allerminst aannemelijk dat u pas een jaar na zijn veroordeling door de rechtbank opheldering kreeg over waarom uw vader zich schuldig had gemaakt aan inbreuken op de drugswetgeving, of dat uw vader al die tijd zou hebben nagelaten om jullie in te lichten over het gevaar dat jullie onbewust liepen. Dit geldt natuurlijk des te meer aangezien u beweert dat uw oom in 2014 door dezelfde groepering was vermoord. Indien uw vader dit geloof deelde, kan niet worden ingezien waarom hij niemand van de familie op de hoogte bracht van wat er aan de hand was. Dat hij dit alles zorgvuldig geheim hield om jullie te beschermen, zoals u beweert (CGVS, p.11), is niet overtuigend. Het kan immers niet worden ingezien op welke manier jullie onwetendheid zou bijdragen aan jullie veiligheid, zelfs als uw vader niet publiekelijk wilde verkondigen wat er was gebeurd.

Verder overtuigt uw reactie op de beweerde feiten geenszins. Zo valt niet te begrijpen dat u meende dat louter het aanpassen van uw werkrouetine en openingsuren u voldoende zou beschermen tegen de intriges van een groepering die uw familie meer dan tien jaar lang zou hebben belaagd (CGVS, p.8). Hoewel het volgens u gaat om dezelfde mensen die uw oom hebben vermoord, hield u deze gevaarlijke situatie verborgen voor uw eigen gezin, ook nadat jullie impliciet met de dood werden bedreigd in oktober 2018. Pas in november 2018 bracht u uw vrouw op de hoogte (CGVS, p.8). U geeft trouwens ook geen afdoende reden waarom u uw echtgenote in het duister hield. U zegt daarover: "Ik wilde het haar eerst niet vertellen omdat zij wist over onze ontheemding.", wat volstrekt nietszeggend is, en stelt in hetzelfde antwoord dat u pas na de bedreigingen begreep hoe agressief uw belagers waren, en dat uw vrouw alert en voorzichtig zou moeten zijn (CGVS, p.12). Deze redenering staat in kennelijke wanverhouding met wat u van uw vader te weten zou zijn gekomen over de ernst van het gevaar. Uw vrouw meent dat u haar niet bang wilde maken, en dacht dat u de problemen zelf kon oplossen (CGVS vrouw, p.10). Deze uitleg doet de wenkbrauwen fronsen: u hebt in die periode immers helemaal niets ondernomen om uw problemen de baas te kunnen, en het is logischerwijs beter dat uw vrouw ongerust zou zijn dan dat ze onveilig zou zijn. Op advies van uw vader beperkte u uw professionele activiteiten: u werkte voornamelijk vanuit thuis (CGVS, p.8) en nam geen telefoons meer op van onbekende nummers (CGVS vrouw, p.10). Bijgevolg handelde u enkel nog de lopende zaken af van bestaande klanten (CGVS, p.11). Volgens uw vrouw was u zo bang voor wat uw belagers zouden kunnen doen dat u uiteindelijk toch een oproep van een onbekend nummer hebt aanvaard (CGVS vrouw, p.10), en u stelt zelf inderdaad dat u in september 2018 moest horen wat ze van u wilden omdat ze maar bleven volhouden (CGVS, p.12). Het is dan ook verbijsterend lichtzinnig dat u even voordien, op 31 augustus 2018, al uw financiële reserves zou hebben uitgeput om een plezierreis van meer dan 10 miljoen pesos (zie Document 19) te kunnen boeken voor uw gezin (CGVS, p.9). Toen de dissidenten van de FARC u begonnen af te persen, moest u immers 10 miljoen pesos gaan lenen bij een bank (CGVS, p.8-9). Volgens uw vrouw was u in de maanden voordat u haar vertelde wat er aan de hand was angstig en depressief (CGVS vrouw, p.9), en sinds het gesprek met uw vader in mei 2018 zou u oprecht hebben geloofd dat u werd gevisieerd door de groepering die uw oom had omgebracht, wat leidde tot een aanhoudende onzekerheid waarin u nauwelijks kon werken. Het is bijzonder weinig geloofwaardig dat u in die omstandigheden op frivole wijze zoveel geld hebt verbrast aan een reis naar Europa. Ook op andere vlakken kan uw gebrek aan reactie op de bedreiging niet overtuigen: nadat u aan uw vrouw vertelde dat jullie levens gevaar liepen, bleven uw kinderen naar school gaan (CGVS, p.14; CGVS vrouw, p.11) en bleef uw vrouw gewoon naar haar werk gaan tot ze vakantiedagen kon opnemen (CGVS, p.13-14). Dit allemaal terwijl u het al ongeveer een half jaar te gevaarlijk vond om zelf nog op uw werk te verschijnen (CGVS, p.8,14). Dat u zelfs op dat punt geen voorzorgsmaatregelen nam staat in schril contrast met het door u beweerde onveiligheidsgevoel. U beweert immers te vrezen voor een guerrillabeweging die volgens u overal in Colombia aanwezig zijn en zelfs over heel het land de touwtjes in handen hebben (CGVS, p.16).

Deze ongeloofwaardige reactie kent zijn tegenhanger in het weinig realistische geduld dat uw vervolgers zouden hebben opgebracht. Hoewel zij voor het eerst met u in contact kwamen in november 2017, zo beseftte u nadien (CGVS, p.8,11), lieten ze pas in april 2018 verstaan wat ze van u wilden (CGVS, p.8). In september 2018 verbrak u de radiostilte door toch eens een oproep van een onbekend nummer te beluisteren om te horen wat ze van u wilden (CGVS, p.8,11-12). Volgens uw verklaringen en die van uw vrouw deden de FARC-dissidenten al die tijd geen enkele poging om u of iemand anders van uw familie te bereiken op eender welke manier. Uw zus werkte nochtans in hetzelfde bedrijf als u (CGVS, p.6). Deze gang van zaken bevreemdt nog meer nu blijkt dat het adres en telefoonnummer van uw vader werden gepubliceerd in het vonnis dat u neerlegt (zie Document 12), waardoor het uw belagers niet zwaar zou zijn gevallen om de woonplaats en contactgegevens van uw familie terug te vinden. Ook na uw vertrek lijken de beweerde problemen uw familie niet meer te bestaan. Uw zus en uw moeder, beide aandeelhouders van het familiebedrijf (CGVS, p.6), wonen tot op heden op hetzelfde adres in Bogota (CGVS, p.6,7). U hebt geen weet van enige problemen die zij zouden hebben gekend sinds uw vertrek (CGVS, p.14,16). Evenmin reikt u enig element waaruit zou blijken dat er in Colombia iemand naar u op zoek zou zijn, wat volgens u logischerwijs voortvloeit uit het feit dat jullie bedrijf is opgedoekt (CGVS, p.16). U blijft evenwel herhalen dat de guerrilla u overal in Colombia zou gaan zoeken en eventueel zou vinden (CGVS, p.16). Het is weinig plausibel dat een groepering die uw familie jarenlang zo actief zou hebben gevisieerd plotseling alle belangstelling voor hen verloren heeft nadat u Colombia hebt verlaten. Dat u dus beweert dat deze mensen u overal in Colombia zouden zoeken en vinden, is dan ook niet meer dan een blote bewering die op los zand gebouwd is.

Tot slot wenst het CGVS nog aan te stippen dat jullie verklaringen over het enige persoonlijke contact dat jullie met de afpersers zouden hebben gehad opvallend uiteenlopen. Volgens u bent u het geld gaan afgeven in de wijk Usme, waarna u onmiddellijk terugkeerde naar huis, iets wat u ongeveer een uur en twintig minuten zou hebben gekost (CGVS, p.17). Uw echtgenote, die angstig op u zat te wachten thuis, herinnert zich dan weer dat u pas na ongeveer drie uur weer thuiskwam (CGVS vrouw, p.11). Dat jullie op dit vlak geen consistente verklaringen afleggen, is dan ook een laatste punt dat de waarachtigheid van jullie verklaringen in twijfel trekt.

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

De overige documenten die u hebt neergelegd kunnen deze beoordeling niet ombuigen. De paspoorten, identiteitskaarten, geboorteaktes en de huwelijksakte tonen jullie identiteit, nationaliteit en gezinssamenstelling aan. Geen van deze punten wordt in de huidige beslissing in twijfel getrokken. Ook het overlijden van uw vader, dat u staaft met een overlijdensakte, staat niet ter discussie. Het dossier van de Kamer van Koophandel ondersteunt uw verklaringen dat uw familiebedrijf aan import/export deed, iets wat op zich niet wordt betwijfeld maar waaruit geen nood aan internationale handel kan worden gedistilleerd. Dat geldt al evenzeer voor de arbeidshistoriek van uw echtgenote. De door u neergelegde reisdocumenten houden geen enkel verband met de door u beweerde feiten. Dat u een lening hebt afgesloten bij een bank, tenslotte, kan op geen enkele wijze de door u beweerde feiten bewijzen of een nood aan internationale bescherming aantonen. De overige opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud van uzelf en uw vrouw betreffen details die geen enkele impact hebben op deze motivering.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitik die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het

aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Colombia van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheids_situatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel gevisieerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenschappelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster – i.e. de echtgenote van verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, D. M. G. T. (...), verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren te Armero op 15 augustus 1984. U studeerde import/export in Bogota en leerde daar uw huidige echtgenoot kennen. U werkte in Colombia bij een reisbureau. U bent op 24 maart 2018 getrouwd met W. F. R. E. (...) en jullie hebben samen drie minderjarige kinderen, die zich bij jullie in België bevinden. Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek tot internationale bescherming hebt ingediend verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw partner W. F. R. E. (...) (zie ook hieronder):

“(…)”

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de Vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing waarin uw partner de vluchtelingenstatus en ook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn immers volledig gebaseerd op de asielmotieven van uw partner en bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend. Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw partner die u hieronder kunt lezen:

“(…)”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48/3 tot 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens zijn verzoekende partijen van oordeel dat de commissaris-generaal een appreciatiefout heeft gemaakt.

Na een theoretische toelichting bij de bepalingen en beginselen die zij geschonden achten geven verzoekende partijen aan in hoofdorde de toekenning van de vluchtelingenstatus te vragen en zetten zij in dit verband het volgende uiteen:

"Het CGVS meent dat verzoekende partij niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat ze Colombia diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Geneve en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of dat ze een reëel risico loopt op het leiden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, omwille van tegenstrijdigheden en inconsistenties die haar asielrelaas zouden ondermijnen.

Verzoekende partij betwist dit besluit en zal punt per punt de argumenten van verwerende partij weerleggen en vervolgens haar noodzaak aan internationale bescherming aantonen.

- Het CGVS stelt vast dat verzoekers niet verder komen dan blote beweringen wanneer ze vertellen over de gebeurtenissen die zouden hebben geleid tot hun vertrek uit Colombia. Hoewel verzoekers documenten hebben neergelegd, zouden ze geen documenten hebben neergelegd die hun asielrelaas staven. Verzoekers zouden over geen officieel document beschikken dat ze ooit hulp of bescherming hebben gezocht in Colombia. Ze zouden nooit hulp hebben gezocht wegens het feit dat politie geen bescherming zou bieden. Dat ze dus geen enkele poging zouden hebben ondernomen om hulp of bescherming te zoeken, of zij zelfs maar te informeren over de daartoe bestaande mogelijkheden binnen Colombia, ondergraaft reeds op ernstige wijze de door hen beweerde nood aan bescherming.

Verzoekende partij is het niet eens met de redenering van verwerende partij. Ze hebben wel elementen voorgelegd die hun vluchtrelaas staven, zoals het bewijs van de lening van geld bij de bank (van 10 miljoen pesos). Dit element toont wel, samen met de coherente verklaringen van verzoekers, dat ze afgeperst werden. Afpersing is wel een methode die gebruikt wordt door dissidente FARC-groeperingen (stuk 3).

De documenten die de strafzaak van verzoekers vader bewijzen en de documenten omtrent de bedrijf van verzoekers familie, tonen tevens het verhaal aan die aan de basis ligt van alle problemen die verzoekers hebben meegemaakt : het is omwille van de problemen die verzoekers vader zichzelf heeft meegemaakt (in verband met de familiebedrijf) met de dissidente FARC-groepering dat hij naar de gevangenis is gegaan en dat zijn zoon, verzoeker, daarna ook problemen met die dissidente FARC-groepering heeft gehad.

Hoewel verzoekers geen hulp rechtstreeks bij de politie zocht, hebben ze een redelijk reden daarvoor gegeven: ze waren bang dat de dissidente FARC-groepering daarvan op de hoogte zou worden gebracht - ze werden in de gaten gehouden - en dat de bedreigingen harder zouden worden en dat ze vermoord zouden worden (zie pg. 12 gehoorverslag verzoekster):

(...)

Hun angst is niet onzinnig en wordt door algemene informatie gesteund (zie stuk 4):

"(...)"

Vrije vertaling : « De vertegenwoordiger van de UARIV zei dat mensen er soms de voorkeur aan geven geen klacht in te dienen bij de FGN, omdat dit een gerechtelijk onderzoek op gang brengt dat tot nieuwe bedreigingen kan leiden».

Het is bekend dat gewapende actoren bedreigingen voor hun belangen (zoals klachten) willen uitschakelen (stuk 4) :

"(...)"

Vrije vertaling : « Gewapende actoren (...) willen bedreigingen voor hun belangen (...) uitschakelen (...) zoals...": (...)

• klachten of meldingen in verband met drugshandel, de aanwezigheid van gewapende actoren, en de rekrutering en inzet van kinderen en jongeren in gebieden aan de rand van stedelijke centra; (...)"

Ze wisten ook niet of hun klacht snel genoeg zou worden behandeld en of zij een effectief bescherming ook (snel genoeg) zouden kunnen krijgen, want dergelijke zaken zijn bijna onbestaand in Colombia (zie stuk 4):

(...)

Vrije vertaling : « Onderzoek en vervolging van bedreigingen (...) is "in wezen onbestaand" gezien de "hoge mate van straffeloosheid" waarmee deze zaken omgeven zijn. In *Temprana Alert* nr. 026-18 staat bijvoorbeeld dat van de 113 zaken die naar de Atlantische (Atlantico) afdeling van de FGN zijn verwezen, slechts één zaak in onderzoek is en betrekking heeft op "vermeende bedreigingen tegen zichzelf" door een lid van de strijdkrachten. »

Het feit dat verzoekers geen beroep op de nationale autoriteiten hebben gedaan kan dus het nood aan bescherming niet minimaliseren, gezien de bovenvermelde informatie.

- Het CGVS betwist noch ontkent de berichten dat de Colombiaanse strijdkrachten op het einde van 2006 een operatie in Ibagué uitvoerden tegen EL VENADO, waarbij hij om het leven kwam, maar meent dat verzoekers op geen enkele wijze aannemelijk hebben gemaakt dat verzoekers familie naar aanleiding van die incident werd bedreigd en daarom het regio moest verlaten. Verwerende partij vindt het ook vreemd dat verzoekers geen documenten hebben kunnen neerleggen omtrent hun verklaringen. Het CGVS vindt het ook ongerijmd dat de FARC leden van verzoekers familie de schuld zouden geven voor de dood van hun leider maar toch vrede zouden nemen met een vertrek uit de regio, zonder verdere represailles. Volgens verwerende partij wordt het ook niet aangetoond dat verzoekers oom A. (...) slachtoffer werd van een gerichte moord door de guerilla omdat hij het had gewaagd om naar een boerderij in Ibagué te gaan.

Er moet worden opgemerkt dat verwerende partij niets hierover heeft gezegd tijdens het persoonlijk onderhoud van verzoeker. Hij heeft dus zich niet kunnen "verdedigen".

Had hij zich kunnen "verdedigen" zou hij verklaard hebben dat het heel moeilijk is, bijna onmogelijk, om een document te ontvangen dat bewijst dat verzoekers oom informant was ; zulke zaken van de Staat blijven geheim en worden ook niet vermeld in persartikels.

Verzoekers hebben wel het bewijs neergelegd van het verkoop van het appartement van zijn ouders in Ibagué, in januari 2007 (zie het administratief dossier). Het werd verkocht nadat de familie gevlucht heeft. De familie is vertrokken "de ene dag op de andere" (zie gehoorverslag verzoeker, pg. 10) en is niet ter plaatse gebleven.

Er moet worden onderstreept (en dit werd verklaart door verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud) dat verzoeker minderjarig was toen dat incident gebeurde eind 2006. Hij heeft dus ook niet alles kunnen begrijpen zelfs had hij "een begrip van de sociale problemen in Colombia" (pg. 10).

We zijn nu 15 jaar later, en het is dan onevenredig om te verwachten dat verzoekers vandaag hun verklaringen kunnen bewijzen.

Ten einde moet er ook onderstreept worden dat er wel represailles waren tegen de familie. Toen verzoekers nonkel A. (...) (de broer van de informant) naar het gebied is teruggekeerd (hij had geld nodig en moest zaken regelen) werd hij gedood.

- Het CGVS meent dat het niet logisch is dat de FARC-dissidenten plots in 2011 druk op verzoekers vader zouden uitoefenen om deel te nemen aan hun drugshandel en dat de betrokkene niets aan zijn familie heeft gezegd voor mei 2018.

Het CGVS houdt geen rekening met het hele context van de zaak en minimaliseert de kracht en macht van de FARC en de dissidente groeperingen.

Verzoekers vader werd, zoals verzoeker zichzelf, bedreigd met dood op zijn eigen persoon maar ook op zijn familie. Zou hij een woord over de situatie zeggen, zou hij ervoor de prijs betalen. Hij wou dus geen risico nemen en hij dacht dat het beter zou zijn om niets te zeggen aan zijn familie over deze situatie. Hij deed alles wat hij kon om zijn familie veilig te houden, en naar gevangenis gaan was een deel ervan.

Dat is begrijpelijk: zoals hiervoor uiteengezet (stuk stuk 4) zijn vaak mensen bang om over hun bedreigingen te spreken, want deze bedreigingen kunnen dan ook harder en meer gevaarlijk worden. Sinds 2011 gebeurden meerdere incidenten waarvan leden van verzoekers familie de slachtoffers zijn geweest:

- In 2011 werd verzoekers vader onder druk gezet en bedreigd om deel te nemen aan een drugshandel van de FARC-dissidenten;

- In 2014 werd A. (...) gedood;

- In 2016 werd verzoekers vader gearresteerd en zijn strafzaak is begonnen in verband met de drugshandel;

- In 2017 werd verzoekers vader nog bedreigd en hij werd in de gevangenis geplaatst;

- In 2018 werd verzoeker bedreigd (namelijk omdat zijn vader in de gevangenis zat en omdat verzoeker de enige wettelijke vertegenwoordiger van het familie bedrijf was geworden);

Verzoeker heeft alle stukjes van de puzzel in elkaar gelegd toen hij persoonlijk werd bedreigd door de FARC-dissidenten via telefoon (zie stuk 4):

« (...) »

Vrije vertaling : « Methoden. Bedreigingen worden op verschillende manieren geuit aan degenen die het doelwit zijn (...) » :

(...)

Laatstgenoemden hebben aan verzoeker gezegd dat hij "zaken" (zoals zijn vader vroeger had gedaan) moest doen, zo niet zouden hij en zijn familie vermoord worden. Vervolgens heeft verzoeker met zijn vader kunnen spreken die hem dan alles heeft verteld en zijn zoon heeft aangeraden over de situatie.

Verzoeker heeft ook expliciet uitgelegd dat hij specifiek bedreigd werd dat hij (verzoekers gehoorverslag, pg. 9) :

(...)

- Het CGVS meent dat verzoekers reactie op de beweerde feiten niet overtuigen.

Verzoekers hebben nochtans beide coherente en plausibel verklaringen gemaakt over waarom verzoeker niets zei voor maanden, over hoe verzoeker zijn vrouw van de situatie op de hoogte bracht, over hoe zij reageerde, en hoe ze beiden hun "roosters" hebben aangepast :

Verzoeksters gehoorverslag, pg. 9:

(...)

(pg. 10):

(...)

(pg. 11):

(...)

Zij heeft ook in details uitgelegd hoe ze zich voelde tijdens die periode (pg. 12):

(...)

En wat betreft verzoekers verklaringen (pg. 13-14):

(...)

- Het CGVS meent dat het ongelooflijk is dat er niemand anders buiten verzoeker bereikt werd door de FARC-dissidenten, en dat er geen problemen meer zijn gebeurd na verzoekers vertrek.

Zoals verzoekers het hebben verklaard was verzoeker de enige wettelijke vertegenwoordiger van het bedrijf. Zijn vader zat in de gevangenis, zijn zus was bezig met boekhouding en facturatie maar niets meer, en zijn moeder was een stille vennoot die niet in het bedrijf werkte. Hij was dus de enige die het bedrijf vertegenwoordigde.

Het zijn dus enkel de vertegenwoordigers (degene die in contact met de klanten waren; i.e. verzoekers vader en verzoeker) die gecontacteerd werden en bedreigd werden door de FARC-dissidenten.

Bovendien, na verzoekers vertrek uit het land heeft zijn zus ervoor gezorgd dat het bedrijf gesloten werd.

Tevens moet onderstreept worden dat de afpersers telkens de vrouw en kinderen van verzoekers vader en verzoeker met dood hebben bedreigd. Nadat verzoekers vader naar de gevangenis ging en gestorven is, was er dus geen "nut" meer voor de FARC-dissidenten om zijn familie te bedreigen. Daarom hebben ze verzoeker dan bedreigd, met dood op zijn eigen persoon of deze van zijn vrouw en kinderen.

Zij werden dus bedreigd, en die gingen met hem mee buiten het land. Daarom is het "stil" in Colombia geworden ten aanzien van hun verleden problemen (art. 48/7 Vw). Zouden ze terugkeren, zouden ze wel opnieuw de doelwit worden van de FARC-dissidenten.

- Het CGVS meent dat de verklaringen van verzoekers tegenstrijdig zijn over het persoonlijke contact die verzoeker heeft gehad met de afpersers.

Verwerende partij heeft maar 1 "tegenstrijdigheid" aangestipt in alle verklaringen die verzoekers hebben gemaakt. Verzoekster heeft verklaard dat haar man 3 uren weg is gegaan, terwijl verzoeker heeft verklaard dat hij ongeveer een uur en twintig minuten weg is geweest. Dit wil echter niet zeggen dat ze hierover hebben geliegd. In tegendeel: verzoekster, die thuis aan het wachten was, heeft de tijd heel lang gevonden. Dat is normaal: ze was doodongerust dat er iets zou gebeuren met haar man.

Beiden hebben wel dezelfde versie gegeven over hoe en waar verzoeker in contact is gekomen met de afpersers (zie verzoeksters gehoorverslag pg. 11 en verzoekers gehoorverslag pg. 9).

Voor de rest moet onderstreept worden dat alle verklaringen van beide verzoekers coherent met elkaar en nooit tegenstrijdig zijn geweest.

- Het CGVS stelt vast dat de documenten die verzoekers hebben neergelegd, niets veranderen aan de inhoud van de bestreden beslissingen.

Verzoekende partij vindt het niet normaal dat zulke elementen enkel op het eind van de motivering van de beslissingen worden geanalyseerd.

Ze merkt ook op dat de lening bij de bank nooit voldoende werd geanalyseerd door verwerende partij, die enkel verklaart dat het niets veranderd aan de motivering.

Verzoekers hebben alle moeite gedaan om zoveel mogelijk materiële bewijzen neer te leggen om hun (coherente et niet tegenstrijdige) verklaringen te steunen. Op deze basis moeten zij over de voordeel van de twijfel kunnen genieten.

Uw Raad heeft reeds meermaals geoordeeld dat op grond van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, een verzoeker om internationale bescherming het voordeel van de twijfel wordt gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.¹

Het dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij in casu aan deze cumulatieve voorwaarden heeft voldaan en dat haar aldus het voordeel van de twijfel moet worden gegund.

Vooreerst heeft verzoekende partij een oprechte inspanning geleverd om haar verzoek te staven. Zo heeft zij talrijke documenten neergelegd ter ondersteuning van haar verzoek. Bovendien heeft ze meerdere bijkomende verklaringen afgelegd en opmerkingen gemaakt bij de notities van haar persoonlijk onderhoud ter verduidelijking van het door haar naar voren gebrachte vluchtrelaas. Dit alles getuigt van een oprechte inspanning om haar verzoek te staven en te voldoen aan de op haar rustende medewerkingsplicht, met name het aanbrengen van alle feiten en relevante elementen opdat de Belgische asielinstanties na onderzoek een gemotiveerde beslissing kunnen nemen.

Op grond van het voorgaande kan worden besloten dat verzoekende partij eveneens alle relevante elementen waarover zij beschikt heeft voorgelegd.

Verzoekende partij heeft eveneens verklaringen afgelegd die samenhangend en aannemelijk zijn en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor haar aanvraag.

Verzoekende partij heeft tevens haar verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend. Het tegendeel wordt evenmin opgeworpen door verwerende partij in de bestreden beslissing.

Tot is eveneens vast komen te staan dat verzoekende partij in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd: in het licht van haar specifieke profiel, de algemene situatie in Colombia voor personen met een dergelijk profiel en de talrijke aannemelijke en samenhangende verklaringen die zij gedurende haar persoonlijk onderhoud heeft afgelegd, stond reeds vast dat zij in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. Bovendien werd er middels dit verzoekschrift tevens een afdoende verklaring gegeven voor de punten waarover twijfel is gerezen in de bestreden beslissingen.

Op grond van de bovenstaande cumulatieve voorwaarden die door verzoekende partij vervuld zijn, dient haar dan ook het voordeel van de twijfel te worden gegund."

In ondergeschikte orde vragen verzoekende partijen toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Zij verwijzen in dit verband naar de elementen die zij hebben aangehaald in het kader van de vluchtelingenstatus en citeren voor het overige uit de COI Focus met betrekking tot de veiligheidssituatie in Colombia die zij bij hun verzoekschrift voegen.

2.2. De stukken

2.2.1. Als bijlage bij het verzoekschrift worden de COI Focus “Colombia. Veiligheidssituatie” van 27 juli 2020 (stuk 3) en het rapport “Colombie: Rapport de mission d’information. Période post-FARC-EP: dynamique du conflit et protection de l’État” van de Immigration and Refugee Board of Canada van maart 2020 (stuk 4) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 26 mei 2021 brengen verzoekende partijen overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarbij zij een attest voegen dat zij tevens neerleggen ter terechtzitting.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

In de mate dat verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij zijn genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij doorheen zijn verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) te koesteren of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet te lopen, nu (i) hij niet verder komt dan blote beweringen wanneer hij vertelt over de beweerde gebeurtenissen die zouden hebben geleid tot zijn vertrek uit Colombia, (ii) hij evenmin beschikt over enig officieel document dat zou ondersteunen dat hij ooit hulp of bescherming heeft gezocht in Colombia, (iii) de door hem neergelegde documenten een ander beeld schetsen dan dat wat hij voorhoudt, (iv) hij niet aannemelijk maakt dat het vertrek van zijn familie uit Ibagué voortvloeide uit bedreigingen door een splintergroep van de FARC, wat reeds de geloofwaardigheid van alle daaruit voortvloeiende problemen op de helling zet, (v) uit het door hem neergelegde krantenartikel helemaal niet blijkt dat zijn oom doelgericht werd opgespoord en vermoord door leden van de dissidente FARC-groepering van ‘El Venado’, maar wel dat zijn oom slachtoffer werd van criminaliteit, (vi) het in geen enkel logisch geheel kadert dat de FARC-dissidenten in 2011 plots druk op zijn vader zouden uitoefenen om deel te nemen aan hun drugshandel, (vii) het allerminst aannemelijk is dat hij pas een jaar na de veroordeling van zijn vader opheldering kreeg over waarom zijn vader zich schuldig had gemaakt aan inbreuken op de drugswetgeving of dat zijn vader al die tijd zou hebben nagelaten om hem en de andere familieleden in te lichten over het gevaar dat zij onbewust liepen, (viii) zijn reactie op de beweerde feiten geenszins overtuigt, (ix) zijn bewering dat de mensen die verantwoordelijk zijn voor zijn problemen hem overal in Colombia zouden zoeken en vinden niet meer is dan een blote bewering die op los zand gebouwd is, (x) zijn verklaringen en deze van verzoekster over het enige persoonlijke contact dat zij met de afpersers zouden hebben gehad opvallend uiteenlopen, en (xi) de overige documenten die hij heeft neergelegd deze beoordeling niet kunnen ombuigen, en omdat (B) er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een

ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat de asielmotieven van verzoekster volledig gebaseerd zijn op de asielmotieven van haar partner, verzoeker, ten aanzien van wie de vluchtelingenstatus en ook de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd worden, zodat aan haar identiek dezelfde status wordt toegekend, waarbij de motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partijen verklaren hun land van herkomst, Colombia, in 2019 te hebben verlaten omdat zij er werden afgeperst en bedreigd door een splintergroep van het FARC. De problemen zouden hun oorsprong vinden in de vermeende betrokkenheid van verzoekers familie bij de dood van een rebellenleider met de alias 'El Venado' op de boerderij van verzoekers grootvader in Ibagué. Deze leider zou eind 2006 door het Colombiaanse leger om het leven zijn gebracht bij een operatie die plaatsvond op basis van inlichtingen verstrekt door verzoekers oom, die als informant van de Colombiaanse overheid werkzaam was. Drie of vier dagen na deze operatie zou verzoekers grootvader in een brief van de bewuste rebellengroep voor een *ultimatum* zijn gesteld: de familie diende uit Ibagué te vertrekken, zo niet zou iedereen worden vermoord. Hierop zou verzoeker begin 2007 met zijn familie naar Bogotá zijn verhuisd. Daar zou hij samen met zijn ouders en zijn zus in 2011 een bedrijf hebben opgericht dat zich specialiseerde in de afhandeling van de invoer en uitvoer van goederen. Op 18 mei 2017 werd verzoekers vader veroordeeld voor zijn aandeel in de smokkel van drugs en diende hij een gevangenisstraf uit te zitten, waardoor verzoeker wettelijke vertegenwoordiger werd van het bedrijf. In november van datzelfde jaar zou verzoeker een eerste maal een verdacht telefoontje hebben gekregen van iemand die vragen stelde over zijn bedrijf en de exportprocedure. Dezelfde persoon zou in januari 2018 opnieuw gebeld hebben om vragen te stellen over de export van farmaceutische producten. Verzoeker zou hem echter hebben afgescheept. In april 2018 zou verzoeker een oproep hebben gekregen waarin hem duidelijk werd gemaakt dat men van hem verwachtte dat hij hetzelfde soort exportprocedure zou regelen als zijn vader had gedaan, waarop verzoeker zou hebben ingehaakt en prompt een afspraak in de gevangenis zou hebben gemaakt om zijn vader hierover uit te horen. Desgevraagd zou verzoekers vader hebben verteld dat hij in 2011 benaderd werd door iemand van een dissidente groepering van het FARC met de eis dat hij zijn medewerking zou verlenen aan het verschepen van drugs, als boete voor de rol van zijn familie in de eliminatie van hun leider 'El Venado' in 2006. Omdat bij weigering heel het gezin zou worden vermoord, zou verzoekers vader geen andere mogelijkheid hebben gezien dan zijn medewerking te verlenen. Verzoeker zou van zijn vader de raad hebben gekregen om niet op de eisen van de FARC-dissidenten in te gaan maar ook om niet naar de politie te stappen. Verzoeker zou toen van thuis uit zijn beginnen werken en geen oproepen van privénummers meer hebben beantwoord. In september 2018 zou hij opnieuw een oproep van een privénummer hebben beantwoord. Volgens verzoeker wist de persoon aan de andere kant van de lijn dat hij bij zijn vader was geweest en eiste deze van hem dat hij hetzelfde zou doen, wat hij nadrukkelijk weigerde. In oktober 2018 zou verzoeker zijn opgebeld met de melding dat hij de opdracht diende aan te nemen omdat hem, zijn vrouw of zijn dochter anders iets zou kunnen overkomen. Toen verzoeker bleef weigeren zouden de FARC-dissidenten hem bij wijze van afpersing een som van tien miljoen peso's hebben gevraagd. Hoewel hij niet over het gevraagde bedrag beschikte, zou verzoeker ermee

hebben ingestemd dit te betalen. In november 2018 zouden verzoekende partijen besloten hebben op verzoeksters naam een lening af te sluiten bij de bank om het afpersingsgeld te betalen, wat verzoeker zou hebben gedaan op 1 december 2018. Midden januari 2019 zou verzoeker evenwel opnieuw gecontacteerd zijn door zijn afpersers en diende hij andermaal tien miljoen peso's te betalen. Toen hij dit weigerde en ermee dreigde naar de politie te stappen, zouden zijn afpersers hem beledigd hebben en ermee gedreigd hebben hem, zijn vrouw en zijn kinderen te vermoorden. Omwille van de stress die de situatie met zich meebracht zou verzoekster begin februari 2019 ontslag genomen hebben op haar werk en zouden verzoekende partijen naar Medellín zijn gegaan, waar zij konden logeren bij familie van verzoekster. Eind maart 2019 zouden zij zijn teruggekeerd naar Bogotá om hun vertrek uit Colombia op 29 maart 2019 voor te bereiden. Bij terugkeer naar hun land van herkomst stellen verzoekende partijen te vrezen dat zij zullen worden vermoord door de FARC-dissidenten door wie zij zouden zijn bedreigd en afgeperst.

De Raad stelt vooreerst samen met de commissaris-generaal vast dat, daargelaten de vraag of aan de verklaarde vluchtmotieven van verzoekende partijen geloof kan worden gehecht, uit hun verklaringen en de door hen neergelegde documenten niet blijkt dat zij in Colombia ooit hulp of bescherming hebben gezocht tegen de groepering of de personen die hen zouden hebben bedreigd en afgeperst. De Raad benadrukt dat internationale bescherming in essentie subsidiair van aard is en pas kan worden toegekend wanneer alle nuttige en redelijke nationale beschermingsmogelijkheden zijn uitgeput. Verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat dit *in casu* het geval is geweest. In dit verband wordt in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker terecht als volgt overwogen:

“U stelt integendeel zelf dat u nooit hulp hebt gezocht en baseert deze handelwijze op de vage en algemene stelling dat de politie toch geen bescherming biedt (CGVS, p.14, CGVS vrouw, p.12). Het spreekt voor zich dat u geen bescherming zou krijgen indien u daartoe niet de nodige stappen onderneemt. Uit uw verklaringen en de door u neergelegde documenten blijkt heel duidelijk dat de Colombiaanse politie en justitie verschillende leden van de groepering die u zegt te vrezen hebben gevat en veroordeeld tot zware straffen. Dat u dus geen enkele poging hebt ondernomen om hulp of bescherming te zoeken, of u zelfs maar te informeren over de daartoe bestaande mogelijkheden binnen Colombia, ondergraaft reeds op ernstige wijze de door u beweerde nood aan bescherming.”

In hun verzoekschrift voeren verzoekende partijen aan dat hoewel zij niet rechtstreeks bij de politie hulp hebben gezocht, zij daar een redelijke reden voor hebben gegeven, met name dat zij bang waren *“dat de dissidente FARC-groepering daarvan op de hoogte zou worden gebracht – ze werden in de gaten gehouden – en dat de bedreigingen harder zouden worden en dat ze vermoord zouden worden”*, waarbij zij verwijzen naar verzoeksters verklaringen. Verzoekende partijen ondersteunen deze angst voor represailles evenwel niet met concrete en ernstige elementen of feiten. Zij verwezen tijdens hun persoonlijk onderhoud beiden naar het lot van verzoekers oom A., die in 2014 werd vermoord. Echter kan uit hun verklaringen niet blijken dat deze oom door de dissidente FARC-groepering werd vermoord omdat hij bescherming had gezocht bij de autoriteiten. De oom werd volgens verzoekende partijen vermoord omdat hij de bedreigingen van de groepering naast zich neer had gelegd en naar de boerderij in Ibagué was blijven teruggaan (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 14-15, en notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 12). Zoals overigens verder wordt aangestipt, vinden hun beweringen als zou verzoekers oom doelgericht zijn opgespoord en vermoord door leden van de dissidente FARC-groepering geen steun in het door hen neergelegde krantenartikel over deze moord. Ter ondersteuning van hun vrees verwijzen verzoekende partijen in hun verzoekschrift slechts naar algemene informatie uit een rapport van de Immigration and Refugee Board of Canada (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 4). Hieruit kan niet worden afgeleid dat nationale bescherming in geval van bedreigingen door rebelligroeperingen in Colombia absoluut onbestaande en niet effectief is of dat men er geen toegang tot heeft. De Raad wijst er in navolging van de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen op dat verzoekende partijen zelfs geen poging hebben ondernomen om hulp of bescherming te zoeken of zich zelfs maar te informeren over de bestaande mogelijkheden daartoe, niettegenstaande uit hun verklaringen en uit de door hen neergelegde documenten blijkt dat de Colombiaanse politie en justitie verschillende leden van de groepering die zij zeggen te vrezen hebben gevat en veroordeeld tot zware straffen, wat door hen niet wordt betwist. Hun bewering (*post factum*) dat zij niet wisten of hun klacht snel genoeg zou worden behandeld en of zij snel genoeg effectieve bescherming zouden kunnen krijgen, is niet afdoende in het licht van de vaststelling dat zij zich hierover zelfs niet blijken te hebben geïnformeerd.

Verder kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar hij vaststelt dat verzoekende partijen geen enkel overtuigingsstuk hebben neergelegd ter staving van hun vluchtrelaas en als volgt overweegt:

“Meer nog, terwijl u beweert dat de FARC-dissidenten over wie ‘El Venado’ het bevel voerde uw familie na diens dood in 2006 hebben verjaagd uit Ibagué (CGVS, p.9), uw vader dwongen tot medewerking aan criminele activiteiten in 2011 (CGVS, p.8), in 2014 achter de moord op uw oom A. (...) zaten (CGVS, p.14-15) en uiteindelijk ook u begonnen bedreigen vanaf september 2018 (CGVS, p.8), schetsen de door u neergelegde documenten een ander beeld. Het CGVS betwist noch ontkent de berichten dat de Colombiaanse strijdkrachten op het einde van 2006 een operatie in Ibagué uitvoerden tegen ‘El Venado’, waarbij deze laatste om het leven kwam. U maakt echter op geen enkele wijze aannemelijk dat uw familie naar aanleiding van dit incident werd bedreigd en daarom de regio moest verlaten. Dit klemt des te meer omdat u beweert dat ‘El Venado’ zijn laatste uren doorbracht op de boerderij van uw grootvader, en dat het Colombiaanse leger handelde op basis van de inlichtingen die een broer van uw vader zou hebben doorgegeven (CGVS, p.9). Bovendien stelt u dat uw grootvader een dreigbrief heeft ontvangen van de FARC-dissidenten (CGVS, p.10). Gezien de nauwe betrokkenheid van uw familie bij deze gebeurtenis, die ertoe geleid zou hebben dat jullie werden bedreigd met represailles en moesten vluchten naar Bogota, is het volstrekt niet aannemelijk dat u geen enkel document kan voorleggen waaruit zou blijken dat uw oom aan vaderszijde informant was van de Colombiaanse staat of dat hij en zijn familie omwille van zulke activiteiten als informant moesten vluchten uit hun herkomstregio. Overigens tonen de door u neergelegde documenten ook helemaal niet aan dat ‘El Venado’ werd gedood op een boerderij die toebehoorde aan uw familie. De eigendomsaktes hebben namelijk betrekking op vastgoed gelegen in de gemeentes Anzoategui en Ibagué, en dit terwijl uit het krantenartikel blijkt dat ‘El Venado’ is overleden in de gemeente Dantas (zie Documenten 18,22). U legde niet eens eenduidige verklaringen af over wanneer jullie zouden zijn vertrokken uit Ibagué: u situeert jullie overhaaste vertrek eerst in januari 2007, twee weken nadat uw grootvader de dreigbrief kreeg (CGVS, p.10), wat u even later wijzigt naar midden februari 2007 (CGVS, p.10). U laat op 29 september 2020 in uw opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud corrigeren dat u in januari 2007 uit Ibagué zou zijn gevlucht (zie Document 23). Zelfs indien dat klopt, dient de urgentie van jullie vertrek in dat geval gerelativeerd te worden. Dat jullie drie à vier dagen na de dood van ‘El Venado’ reeds te horen kregen dat jullie moesten verdwijnen als jullie wilden blijven leven (CGVS, p.9), en toch pas midden januari 2007, of mogelijk zelfs in februari 2007 uit Ibagué zijn vertrokken, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid of minstens de ernst van deze beweerde gebeurtenissen. De dood van ‘El Venado’ stond immers reeds in de krant op 24 december 2006 (zie Document 22). Dat uw familie na het ultimatum van de FARC nog enkele weken ter plaatse zou gebleven, wekt dan ook verwondering. Overigens kan hier worden aangestipt dat het ongerijmd lijkt dat de FARC leden van uw familie de schuld zou geven van de dood van hun leider, maar toch vrede zouden nemen met een vertrek uit de regio, zonder verdere represailles. Het gaat hier immers om een bijzonder zwaarwichtige beschuldiging aan jullie adres. U maakt dan ook niet aannemelijk dat jullie vertrek uit Ibagué voortvloeide uit bedreigingen door een splintergroep van de FARC, wat uiteraard reeds de geloofwaardigheid van alle daaruit voortvloeiende problemen op de helling zet.”

Waar verzoekende partijen opmerken dat over deze elementen van de motivering van de bestreden beslissingen niets werd gezegd tijdens het persoonlijk onderhoud van verzoeker en dat hij zich dus niet heeft kunnen verdedigen, gaan zij eraan voorbij dat geen enkele rechtsregel voorschrijft dat de commissaris-generaal de verzoeker om internationale bescherming voorafgaand aan het nemen van de beslissing inzake diens verzoek moet confronteren met de motieven op grond waarvan hij deze beslissing zal nemen. Bovendien hebben verzoekende partijen de gelegenheid om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot de in de bestreden beslissingen aangehaalde elementen, maar blijven zij in gebreke dienstige argumenten aan te brengen. Verzoekende partijen stellen dat het heel moeilijk, bijna onmogelijk, is om een document te verkrijgen dat bewijst dat verzoekers oom informant was en dat “zulke zaken van de Staat” geheim blijven en ook niet in persartikels worden vermeld. Middels een aanvullende nota die door hen werd neergelegd op 26 mei 2021 alsook ter terechtzitting brengen verzoekende partijen een attest bij dat volgens hen bewijst dat verzoekers oom als informant samenwerkte met het Colombiaanse leger en hielp bij de “gevangenneming” van ‘El Venado’. De Raad stelt echter vast dat dit attest niet voorzien is van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waardoor dit document niet in overweging wordt genomen. Overigens stelt de Raad vast dat het geen origineel stuk, maar slechts een fotokopie betreft. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Verzoekende partijen wijzen verder op het door hen neergelegde bewijs van de verkoop van het appartement van verzoekers ouders in Ibagué in januari 2007, doch lichten niet toe – en de Raad ziet niet in – op welke wijze hieruit kan worden afgeleid dat verzoekers familie uit Ibagué vertrokken is omwille van bedreigingen door een dissidente FARC-groepering (adm. doss., stuk 7, map met ‘documenten’, nr. 18). Verzoekende partijen

wijzen op verzoekers verklaringen volgens dewelke hij en zijn familie “*van de ene dag op de andere moesten vertrekken uit het huis in Ibagué*”, doch betwisten niet dat verzoeker tevens heeft verklaard dat dit vertrek plaatsvond “*in 2007, twee weken na de eerste week van januari*” (adm. doss., stuk 6, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 10). Aldus weerleggen verzoekende partijen geenszins de pertinente overweging in de bestreden beslissingen dat de urgentie van het vertrek van verzoeker en zijn familie uit Ibagué dient te worden gerelativeerd daar zij volgens hun verklaringen reeds drie à vier dagen na de dood van ‘*El Venado*’ te horen zouden hebben gekregen dat zij moesten verdwijnen indien zij in leven wilden blijven en over de dood van ‘*El Venado*’ reeds op 24 december 2006 in de krant werd bericht.

Verzoekende partijen kunnen verder niet worden gevolgd waar zij menen dat het door hen neergelegde bewijs van een lening bij de bank ten bedrage van tien miljoen pesos (adm. doss., stuk 7, map met ‘documenten’, nr. 20) kan dienen ter staving van hun bewering door een dissidente FARC-groepering te zijn afgeperst. Met een document dat zonder meer aantoonde dat zij een bedrag van tien miljoen pesos hebben geleend bij een bank bewijzen verzoekende partijen niets wat betreft de reden waarom zij die lening zijn aangegaan of de uiteindelijke bestemming van het geleende bedrag. Dat afpersing wel een methode is die gebruikt wordt door dissidente FARC-groeperingen, zoals verzoekende partijen onder verwijzing naar gevoegde landeninformatie betogen (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 3), doet hieraan geen afbreuk. Verzoekende partijen lichten voorts niet toe – en de Raad ziet niet in – op welke wijze de door hen neergelegde documenten met betrekking tot de strafzaak tegen verzoekers vader respectievelijk het bedrijf van zijn familie de feiten aantonen die volgens hen aan de basis liggen van de persoonlijke problemen waarop zij zich in het kader van onderhavige verzoeken om internationale bescherming beroepen. Het gegeven dat verzoeker samen met zijn familie een bedrijf had dat diensten verleende in verband met de uit- en invoer van goederen en dat zijn vader in 2017 veroordeeld werd voor zijn betrokkenheid bij drugssmokkel wordt *in casu* niet betwist. Met documenten die deze niet-betwiste elementen van hun relaas kunnen staven tonen verzoekende partijen evenwel niet aan dat een dissidente FARC-groepering verzoekers vader in 2011 onder dwang heeft aangezet om drugs te smokkelen als boetedoening voor het vermeende aandeel van zijn familie in de dood van de leider van de groepering (adm. doss., stuk 7, map met ‘documenten’, nrs. 12 en 13).

Waar verzoekende partijen onderstrepen dat er wel represailles waren tegen verzoekers familie toen die uit Ibagué verdreven werd en erop wijzen dat verzoekers oom A. werd gedood toen hij naar het gebied terugkeerde, wijst de Raad erop dat zij verklaard hebben dat er op het moment van de initiële bedreiging in 2006 door de dissidente FARC-groepering geen andere eisen werden gesteld dan dat de familie Ibagué moest verlaten en dat de moord op verzoekers oom A. een louter gevolg was van het feit dat die hier geen gehoor aan had gegeven. Verzoekende partijen laten de bestreden beslissingen overigens ongemoeid waar de commissaris-generaal over de moord op verzoekers oom in hoofde van verzoeker het volgende stelt:

“Verder doet u uitschijnen dat uw oom A. (...) slachtoffer werd van een gerichte moord door de guerrilla omdat hij het had gewaagd om naar een boerderij in Ibagué te gaan (CGVS, p.14-15; CGVS vrouw, p.12). In het door u neergelegde krantenartikel staat nochtans dat uw oom werd doodgeschoten tijdens een overval, en dit in het bijzijn van verschillende getuigen die op hetzelfde ogenblik slachtoffer werden van deze overvallers (zie Document 22). Hieruit blijkt dus helemaal niet dat uw oom doelgericht werd opgespoord en vermoord door leden van de dissidente FARC-groepering van ‘El Venado’, maar wel dat uw oom slachtoffer werd van criminaliteit. De journalist heeft het over ‘dieven’, ‘overvallers’, en ‘criminelen’, maar rept met geen woord over FARC-dissidenten. U legt overigens ook geen enkel document neer waaruit zou blijken dat jullie in 2014 ooit naar politie of parket zijn gestapt om hen in te lichten over jullie vermoeden dat het ging om een koelbloedige moord door FARC-dissidenten, laat staan dat u enig element aanreikt dat zou aantonen dat deze dissidenten de moord op uw oom zouden hebben opgeëist, of op een of andere manier betrokken waren bij zijn dood. Dit versterkt het vermoeden dat u dit spijtige voorval thans probeert te doen passen in een volledig ander kader dan toen het zich voordeed.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door verzoekende partijen geheel ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Verzoekende partijen menen nog dat moet worden onderstreept dat verzoeker minderjarig was op het ogenblik van het incident met de dissidente FARC-groepering eind 2006 en dat hij dus ook niet alles heeft kunnen begrijpen zelfs al had hij “*een begrip van de sociale problemen in Colombia*”. Zij achten het onevenredig om van hen te verwachten dat zij vandaag, vijftien jaar later, hun verklaringen kunnen bewijzen. Nog daargelaten dat verzoeker ten tijde van de aangehaalde feiten die ten grondslag zouden hebben gelegen aan zijn vermeende problemen met een dissidente FARC-groepering niet dermate jong

was dat hij zich niet bewust kon zijn van wat er zich in zijn directe leefomgeving afspeelde, verklaren verzoekende partijen niet waarom zij thans in het kader van hun respectieve verzoeken om internationale bescherming geen enkel stuk neerleggen dat de relevante elementen van hun beweringen over de gebeurtenissen eind 2006 dan wel in de daaropvolgende jaren kan staven, noch verschonen zij de pertinente en terechte vaststelling dat de documenten die zij wel hebben neergelegd een ander beeld schetsen van de feiten die zij aanhalen.

De commissaris-generaal overweegt verder op goede gronden als volgt in hoofde van verzoeker:

“Zelfs indien zou worden aangenomen dat uw familie werd geviseerd vanwege hun betrokkenheid bij de operatie tegen ‘El Venado’, quod non, kadert het in geen enkel logisch geheel dat de FARC-dissidenten in 2011 plots druk op uw vader zouden uitoefenen om deel te nemen aan hun drugshandel (CGVS, p.9,10). Opnieuw moet daarbij worden beklemtoond dat u geen enkel element aanreikt dat zou ondersteunen dat uw vader onder dwang betrokken raakte in de drugshandel waarvoor hij werd veroordeeld, en niet uit vrije wil deelnam aan deze criminele activiteit. Indien leden van de FARC oprecht geloofden dat uw familie ervoor had gezorgd dat hun toenmalige leider werd geëlimineerd en dat jullie familie informatie doorgaf aan de Colombiaanse staat, hadden zij geen enkele reden om te geloven dat uw vader loyaal zou doen wat hem werd gevraagd, en alle reden om te denken dat hij hen zou verraden. Uit het door u neergelegde vonnis blijkt overigens dat uw vader werd veroordeeld voor een mislukte poging om drugs te verzenden. De pseudo-efedrine die hij als vitamine E door de douane loodste, werd immers daags nadien in Panama in beslag genomen. Uit uw verklaringen blijkt evenwel nergens dat de FARC-dissidenten nog van zich hebben laten horen nadat deze lading verloren ging. Het raakt in die omstandigheden dan ook kant noch wal dat deze groepering pas in 2018 opnieuw van zich liet horen, toen ze contact met u opnamen opdat u hen zou helpen om een nieuwe lading drugs te verschepen. Evenmin is het geloofwaardig dat het duurde tot in mei 2018 voor u ontdekte dat uw vader alleen had meegewerkt aan drugstrafiek om uw leven en dat van uw moeder en zus te beschermen. Het is allerminst aannemelijk dat u pas een jaar na zijn veroordeling door de rechtbank opheldering kreeg over waarom uw vader zich schuldig had gemaakt aan inbreuken op de drugswetgeving, of dat uw vader al die tijd zou hebben nagelaten om jullie in te lichten over het gevaar dat jullie onbewust liepen. Dit geldt natuurlijk des te meer aangezien u beweert dat uw oom in 2014 door dezelfde groepering was vermoord. Indien uw vader dit geloof deelde, kan niet worden ingezien waarom hij niemand van de familie op de hoogte bracht van wat er aan de hand was. Dat hij dit alles zorgvuldig geheim hield om jullie te beschermen, zoals u beweert (CGVS, p.11), is niet overtuigend. Het kan immers niet worden ingezien op welke manier jullie onwetendheid zou bijdragen aan jullie veiligheid, zelfs als uw vader niet publiekelijk wilde verkondigen wat er was gebeurd.”

Met het algemene betoog dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) geen rekening houdt met de hele context van de zaak en de kracht en macht van de FARC en de dissidente groeperingen minimaliseert, verklaren verzoekende partijen niet waarom de dissidente FARC-leden in verzoekers vader een loyale partner zouden zien voor hun drugstrafiek indien zij ervan overtuigd waren dat zijn familie verantwoordelijk was voor de eliminatie van hun leider en informatie over hem heeft doorgegeven aan de Colombiaanse autoriteiten. Voor het overige herhalen verzoekende partijen hun verklaringen volgens dewelke verzoekers vader doodsbedreigingen kreeg aan zijn adres en dat van zijn familie en daarom geen risico wou nemen, wijzen zij op eerder aangehaalde informatie waaruit blijkt dat mensen vaak bang zijn om over hun bedreigingen te spreken, halen zij andermaal de incidenten aan waarvan verzoekers familie het slachtoffer zou zijn geweest en citeren zij verzoekers verklaringen over de specifieke bedreigingen die hij zou hebben gekregen. Zodoende blijven zij in gebreke te verklaren waarom verzoekers vader zijn familie nooit uit eigen beweging heeft ingelicht over de ware toedracht van de feiten waardoor hij in de gevangenis is beland en het veiliger zou hebben geacht hen hierover in onwetendheid te laten. Het argument dat verzoekers vader bang zou zijn geweest dat de bedreigingen ernstiger en gevaarlijker zouden worden indien hij er publiekelijk ruchtbaarheid aan zou geven doet niets af aan de verwachting dat hij zijn eigen familie hierover in vertrouwen zou nemen en hen zou waarschuwen voor een dreiging die hen boven het hoofd hangt.

De commissaris-generaal merkt in de bestreden beslissingen voorts terecht op dat verzoekers reactie op de beweerde feiten geenszins overtuigt en licht dit als volgt toe:

“Zo valt niet te begrijpen dat u meende dat louter het aanpassen van uw werkroutine en openingsuren u voldoende zou beschermen tegen de intriges van een groepering die uw familie meer dan tien jaar lang zou hebben belaagd (CGVS, p.8). Hoewel het volgens u gaat om dezelfde mensen die uw oom hebben vermoord, hield u deze gevaarlijke situatie verborgen voor uw eigen gezin, ook nadat jullie impliciet met de dood werden bedreigd in oktober 2018. Pas in november 2018 bracht u uw vrouw op de hoogte (CGVS, p.8). U geeft trouwens ook geen afdoende reden waarom u uw echtgenote in het duister hield.

U zegt daarover: "Ik wilde het haar eerst niet vertellen omdat zij wist over onze ontheemding.", wat volstrekt nietszeggend is, en stelt in hetzelfde antwoord dat u pas na de bedreigingen begreep hoe agressief uw belagers waren, en dat uw vrouw alert en voorzichtig zou moeten zijn (CGVS, p.12). Deze redenering staat in kennelijke wanverhouding met wat u van uw vader te weten zou zijn gekomen over de ernst van het gevaar. Uw vrouw meent dat u haar niet bang wilde maken, en dacht dat u de problemen zelf kon oplossen (CGVS vrouw, p.10). Deze uitleg doet de wenkbrauwen fronsen: u hebt in die periode immers helemaal niets ondernomen om uw problemen de baas te kunnen, en het is logischerwijs beter dat uw vrouw ongerust zou zijn dan dat ze onveilig zou zijn. Op advies van uw vader beperkte u uw professionele activiteiten: u werkte voornamelijk vanuit thuis (CGVS, p.8) en nam geen telefoons meer op van onbekende nummers (CGVS vrouw, p.10). Bijgevolg handelde u enkel nog de lopende zaken af van bestaande klanten (CGVS, p.11). Volgens uw vrouw was u zo bang voor wat uw belagers zouden kunnen doen dat u uiteindelijk toch een oproep van een onbekend nummer hebt aanvaard (CGVS vrouw, p.10), en u stelt zelf inderdaad dat u in september 2018 moest horen wat ze van u wilden omdat ze maar bleven volhouden (CGVS, p.12). Het is dan ook verbijsterend lichtzinnig dat u even voordien, op 31 augustus 2018, al uw financiële reserves zou hebben uitgeput om een plezierreis van meer dan 10 miljoen pesos (zie Document 19) te kunnen boeken voor uw gezin (CGVS, p.9). Toen de dissidenten van de FARC u begonnen af te persen, moest u immers 10 miljoen pesos gaan lenen bij een bank (CGVS, p.8-9). Volgens uw vrouw was u in de maanden voordat u haar vertelde wat er aan de hand was angstig en depressief (CGVS vrouw, p.9), en sinds het gesprek met uw vader in mei 2018 zou u oprecht hebben geloofd dat u werd gevisieerd door de groepering die uw oom had omgebracht, wat leidde tot een aanhoudende onzekerheid waarin u nauwelijks kon werken. Het is bijzonder weinig geloofwaardig dat u in die omstandigheden op frivole wijze zoveel geld hebt verbrast aan een reis naar Europa. Ook op andere vlakken kan uw gebrek aan reactie op de bedreiging niet overtuigen: nadat u aan uw vrouw vertelde dat jullie levens gevaar liepen, bleven uw kinderen naar school gaan (CGVS, p.14; CGVS vrouw, p.11) en bleef uw vrouw gewoon naar haar werk gaan tot ze vakantiedagen kon opnemen (CGVS, p.13-14). Dit allemaal terwijl u het al ongeveer een half jaar te gevaarlijk vond om zelf nog op uw werk te verschijnen (CGVS, p.8,14). Dat u zelfs op dat punt geen voorzorgsmaatregelen nam staat in schril contrast met het door u beweerde onveiligheidsgevoel. U beweert immers te vrezen voor een guerrillabeweging die volgens u overal in Colombia aanwezig zijn en zelfs over heel het land de touwtjes in handen hebben (CGVS, p.16)."

Verzoekende partijen betogen dat zij beiden coherente en plausibele verklaringen hebben afgelegd over de reden waarom verzoeker gedurende maanden niets zei aan verzoekster, over hoe verzoeker verzoekster van de situatie op de hoogte bracht, over hoe zij reageerde en hoe ze beiden hun "roosters" hebben aangepast, en citeren hun verklaringen in dit verband. Met een dergelijk summier betoog weerleggen noch ontkrachten zij bovenstaande vaststellingen en overwegingen, die steun vinden in het administratief dossier en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De commissaris-generaal kan worden bijgetreden waar hij in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker vervolgt:

"Deze ongeloofwaardige reactie kent zijn tegenhanger in het weinig realistische geduld dat uw vervolgers zouden hebben opgebracht. Hoewel zij voor het eerst met u in contact kwamen in november 2017, zo besefte u nadien (CGVS, p.8,11), lieten ze pas in april 2018 verstaan wat ze van u wilden (CGVS, p.8). In september 2018 verbrak u de radiostilte door toch eens een oproep van een onbekend nummer te beluisteren om te horen wat ze van u wilden (CGVS, p.8,11-12). Volgens uw verklaringen en die van uw vrouw deden de FARC-dissidenten al die tijd geen enkele poging om u of iemand anders van uw familie te bereiken op eender welke manier. Uw zus werkte nochtans in hetzelfde bedrijf als u (CGVS, p.6). Deze gang van zaken bevreemdt nog meer nu blijkt dat het adres en telefoonnummer van uw vader werden gepubliceerd in het vonnis dat u neerlegt (zie Document 12), waardoor het uw belagers niet zwaar zou zijn gevallen om de woonplaats en contactgegevens van uw familie terug te vinden. Ook na uw vertrek lijken de beweerde problemen uw familie niet meer te bestaan. Uw zus en uw moeder, beide aandeelhouders van het familiebedrijf (CGVS, p.6), wonen tot op heden op hetzelfde adres in Bogota (CGVS, p.6,7). U hebt geen weet van enige problemen die zij zouden hebben gekend sinds uw vertrek (CGVS, p.14,16). Evenmin reikt u enig element waaruit zou blijken dat er in Colombia iemand naar u op zoek zou zijn, wat volgens u logischerwijs voortvloeit uit het feit dat jullie bedrijf is opgedoekt (CGVS, p.16). U blijft evenwel herhalen dat de guerrilla u overal in Colombia zou gaan zoeken en eventueel zou vinden (CGVS, p.16). Het is weinig plausibel dat een groepering die uw familie jarenlang zo actief zou hebben gevisieerd plotseling alle belangstelling voor hen verloren heeft nadat u Colombia hebt verlaten. Dat u dus beweert dat deze mensen u overal in Colombia zouden zoeken en vinden, is dan ook niet meer dan een blote bewering die op los zand gebouwd is."

In hun verzoekschrift wijzen verzoekende partijen erop dat zij hebben verklaard dat verzoeker de enige wettelijke vertegenwoordiger was van het bedrijf en dat enkel de vertegenwoordigers, met name diegenen die in contact waren met de klanten – dit zijn verzoeker en zijn vader – door de FARC-dissidenten gecontacteerd en bedreigd werden. Bovendien heeft verzoekers zus na hun vertrek ervoor gezorgd dat het bedrijf gesloten werd, zo stippen zij aan. Deze argumentatie kan vooreerst niet verklaren waarom de FARC-dissidenten verzoeker enkel telefonisch zouden hebben proberen te contacteren en hem nooit hebben opgezocht om hun eisen sneller duidelijk te maken of af te dwingen, terwijl kan worden aangenomen dat zij daartoe toch de mogelijkheid hadden. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het de FARC-dissidenten blijkens de verklaringen van verzoekende partijen in wezen niet ging om het bedrijf van verzoekers familie of de diensten die dit bedrijf hen kon leveren. Immers, de reden waarom verzoekers vader door hen zou zijn bedreigd en gedwongen tot samenwerking zou gelegen zijn in het feit dat zijn familie door de FARC-dissidenten verantwoordelijk werd gehouden voor de dood van hun leider en hiervoor diende te boeten. Getuige hiervan ook het feit dat verzoeker, toen hij zou zijn blijven weigeren om dezelfde dienst te verlenen als zijn vader indertijd zou hebben gedaan, de mogelijkheid kreeg om zijn schuld af te kopen door afpersingsgeld te betalen. In die omstandigheden kan het niet overtuigen dat de FARC-dissidenten zich enkel zouden wreken op de wettelijke vertegenwoordigers van het bedrijf dan wel hun bedreigingen zouden staken nadat het bedrijf gesloten is. In zoverre verzoekende partijen redeneren dat er voor de FARC-dissidenten geen “*nut*” meer was om de vrouw en kinderen van verzoekers vader te bedreigen nadat verzoekers vader naar de gevangenis ging en stierf en zij daarom verzoeker en zijn vrouw en kinderen met de dood hebben bedreigd, verklaren zij niet waarom de FARC-dissidenten tot 2018 hebben gewacht om verzoeker en zijn gezin te bedreigen nadat zijn vader reeds in juli 2017 in de gevangenis was beland (adm. doss., stuk 6, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 10). Indien de FARC-dissidenten het werkelijk op verzoeker en zijn familie hebben gemunt, kan het bovendien niet overtuigen dat zij sinds het vertrek van verzoekende partijen geen verdere pogingen meer ondernomen hebben om hen via achtergebleven familieleden, zoals verzoekers moeder of zus, te contacteren. De Raad acht het in de door verzoekende partijen geschetste omstandigheden allerm minst aannemelijk dat het sinds hun vertrek uit Colombia eind maart 2019 “*stil*” is geworden wat betreft de door hen voorgehouden problemen met dissidente FARC-leden doch dat deze problemen bij hun terugkeer zouden herleven, hoewel zij hiervoor niet over enige concrete en ernstige aanwijzing beschikken.

De commissaris-generaal merkt tot slot terecht op dat verzoekende partijen geen coherente verklaringen hebben afgelegd over het enige persoonlijke contact dat verzoeker met zijn afpersers zou hebben gehad en licht dit in de bestreden beslissingen als volgt toe in hoofde van verzoeker:

“Volgens u bent u het geld gaan afgeven in de wijk Usme, waarna u onmiddellijk terugkeerde naar huis, iets wat u ongeveer een uur en twintig minuten zou hebben gekost (CGVS, p.17). Uw echtgenote, die angstig op u zat te wachten thuis, herinnert zich dan weer dat u pas na ongeveer drie uur weer thuiskwam (CGVS vrouw, p.11). Dat jullie op dit vlak geen consistente verklaringen afleggen, is dan ook een laatste punt dat de waarachtigheid van jullie verklaringen in twijfel trekt.”

Verzoekende partijen kunnen niet overtuigen in zoverre zij suggereren dat voormelde tegenstrijdigheid kan worden verklaard door verzoeksters tijdsbeleving, aangezien zij thuis aan het wachten was en de tijd heel lang zou hebben gevonden omdat ze doodongerust was dat er iets zou gebeuren met haar man. Verzoekster verklaarde immers dat verzoeker is weggegaan rond zes uur 's avonds en terug was rond negen uur 's avonds (adm. doss., stuk 6, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 11). Het betoog dat verzoekende partijen wel hetzelfde hebben verklaard over hoe en waar verzoeker in contact is gekomen met de afpersers en dat hun verklaringen voor de rest coherent en nooit tegenstrijdig zijn geweest, doet niets af aan het voorgaande. Bovendien dient erop te worden gewezen dat de bestreden beslissingen moeten worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissingen opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging hebben.

Wat betreft de documenten die verzoekende partijen in de loop van de administratieve procedure hebben neergelegd en waarover hoger nog niet werd gemotiveerd, wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissingen terecht op dat deze de appreciatie van hun relaas niet kunnen ombuigen, wat in hoofde van verzoeker als volgt wordt toegelicht:

“De paspoorten, identiteitskaarten, geboorteaktes en de huwelijksakte tonen jullie identiteit, nationaliteit en gezinssamenstelling aan. Geen van deze punten wordt in de huidige beslissing in twijfel getrokken. Ook het overlijden van uw vader, dat u staaft met een overlijdensakte, staat niet ter discussie. Het

dossier van de Kamer van Koophandel ondersteunt uw verklaringen dat uw familiebedrijf aan import/export deed, iets wat op zich niet wordt betwijfeld maar waaruit geen nood aan internationale handel kan worden gedistilleerd. Dat geldt al evenzeer voor de arbeidshistoriek van uw echtgenote. De door u neergelegde reisdocumenten houden geen enkel verband met de door u beweerde feiten. Dat u een lening hebt afgesloten bij een bank, tenslotte, kan op geen enkele wijze de door u beweerde feiten bewijzen of een nood aan internationale bescherming aantonen. De overige opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud van uzelf en uw vrouw betreffen details die geen enkele impact hebben op deze motivering.”

Verzoekende partijen stellen het niet normaal te vinden dat de door hen neergelegde documenten “enkel op het eind van de motivering van de beslissingen worden geanalyseerd”. Zij brengen evenwel geen gegevens aan waaruit zou blijken dat zulks abnormaal zou zijn, laat staan onwettig. Waar zij opmerken dat de lening bij de bank nooit voldoende werd geanalyseerd door de commissaris-generaal nu deze enkel verklaart dat het niets verandert aan de motivering, gaan zij uit van een onjuiste lezing van de motieven van de bestreden beslissingen. Hierin kan worden teruggevonden dat het gegeven dat verzoeker een lening heeft afgesloten bij een bank op geen enkele wijze de door hem beweerde feiten kan bewijzen of een nood aan internationale bescherming kan aantonen, wat verzoekende partijen niet weerleggen of ontkrachten.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoekende partijen het voordeel van de twijfel toe te kennen.

Waar verzoekende partijen de schending van 48/7 van de Vreemdelingenwet aanvoeren, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekende partijen geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Colombia.

2.3.4.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekende partijen maakten immers doorheen hun opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Colombia zouden hebben gekend.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit de informatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissingen blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met de *Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met de ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er nog steeds confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals de ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid.

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia*" van UNHCR van september 2015, als de COI Focus "*Colombia: Veiligheidssituatie*" van 13 november 2019 en de COI Focus "*Colombia: veiligheidssituatie*" van 27 juli 2020, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in de bestreden beslissingen op basis van deze informatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

"Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard."

Verzoekende partijen citeren slechts uit de COI Focus waarop bovenstaande analyse (onder meer) is gebaseerd en brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat deze informatie niet langer actueel of correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit verkeerde conclusies heeft getrokken.

Op basis van de bovenstaande analyse besluit de Raad dat niet blijkt dat voor verzoekende partijen actueel een reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen uitvoerig door het CGVS werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden. Evenmin wordt een appreciatiefout aangetoond.

2.3.7. Waar verzoekende partijen in ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet hersteld kan worden, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN